

Horolezecký průvodce

„Vždy je třeba mít po ruce horolezeckého průvodce místa, kam chceme lézt,“ ukazuje sourozencům tatínek a otvírá průvodce, co našel v knihovně.

„V něm si vybereme cestu, kterou chceme lézt. Na jedné skále bývá cest víc a my musíme přijít na způsob, jak ji vylézt. Může se stát, že se na skále ztratíme. Proto je dobré vytvořit si orientační body. Třeba strom, nebo spáru, kolem které polezeme.“

„Takže v průvodci musíme číst jako v mapě?“ zeptá se Eliška.

„Přesně tak. Na začátku to možná bude obtížné, ale časem to půjde lépe,“ ubezpečí ji tatínek.

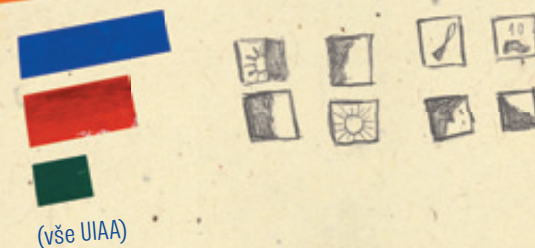
„Jakou nejobtížnější cestu jsi vylezl, tati?“ vyzvídá Ondra.

„To byla, myslím, obtížnost sedm.“

„A to je hodně, nebo málo?“

Cesty jsou obtížné podle toho, jak se lezec u výstupu nadře a jak se bojí. I tak může mít každá země jinou škálu měření. V Česku se na skalách využívá stupnice UIAA. Nejlehčí lezení je označeno 1 a nejobtížnější 12.

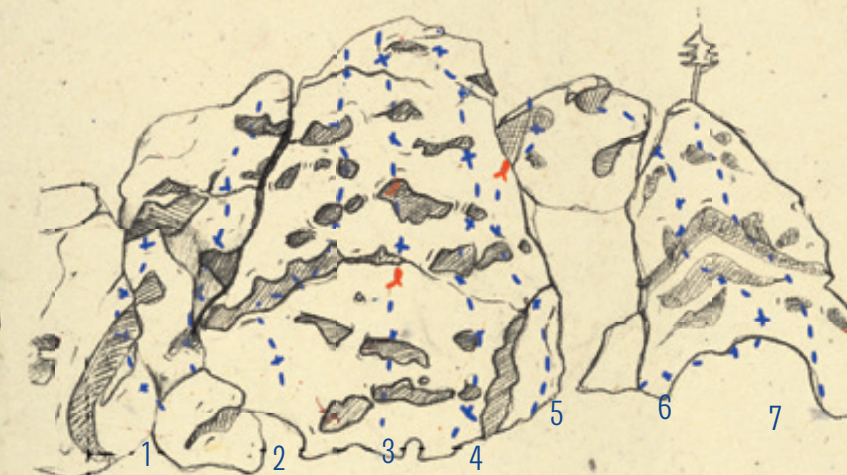
285

Lačnovské skály

1. Malý Jareček	4-
2. Vteřinová	7
3. Poslední	8
4. Májové sny	6
5. Poločas rozpadu	7+
6. Ne, nehledej	8
7. Amatérská	5

286

Děti listují v knize:

„To jsou ale podivné názvy, tati!“

„Každá cesta má jméno, které vymýšlí autor cesty – prvovýstupce,“ vysvětluje tatínek.